

De in 1912 geboren Anton Koolhaas is directeur van de Nederlandse Filmacademie en heeft in de loop der jaren een flink aantal verhalenbundels gepubliceerd. Als zijn beste boek wordt Mijn vader inspecteerde iedere avond de Nijl (1970) beschouwd, hierin worden proza en poëzie tot één manier van schrijven getransformeerd.

Liefdes tredmolen is weer een bundel verhalen die het midden houdt tussen sprookjes en oude dierenverhalen. Uitgaande van de zinnebeeldige eigenschappen van de zwaan, de duif, de muis en de ezel beschrijft Koolhaas de kleine drama's in de natuur waarin de mens een uiterst marginale rol krijgt toebedeeld. In het verhaal 'De bok en de ezel' ontspint zich een dialoog tussen twee ezels. De een verwijt de ander dat hij zo hard balkt terwijl hem in het leven minder is ontnomen dan van de ander. Uiteindelijk blijft de ezel zeer luid balken maar 'zijn ellende en het weklagen waren eruit gezeefd. Het geluid was verlost van zijn kwellingen.' Op een aandoenlijke manier wordt de band tussen een ezel en haar veulen beschreven. Als de moeder een steile klim maakt en het veulen wil drinken dan trekt ze even heel snel een achterpoot op tussen het snuitje van het veulen en de tepels die het zoekt. Het veulen raakt daarvan soms van de kaart en loopt verloren. 'De moeder heeft dat helemaal niet bedoeld en ze wordt erg ongerust en blijft dat soms uren, tot dat ze dan ineens weer die zachte neus tegen een tepel voelt.'

Er valt ook te lachen in Liefdes tredmolen. Aan een zwaan die om schoenen vraagt bij een schoenmaker wordt duidelijk gemaakt dat wie vleugels heeft geen steunsolen behoeft. Koolhaas heeft een rustige uitgebalanceerde manier van schrijven. Hij stelt zich op als de toeschouwer die het toevallig ziet maar bijvoorbeeld in 'Een snoek als veerman' komt het sprookjesachtige element voor; 'n snoek neemt een muis in de bek en zet die aan de overkant van het water aan wal.